
ЩИТ
ГОРОБЦІВ
ДЕВНІ ПЕРРІ

ДЕВНІ ПЕРРІ

Щит горобців

Shield of Sparrows

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: Shield of Sparrows, Devney Perry.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Розділ 1

А що, як стрибнути?

Я стояла на краю прямовисної скелі, цілком у владі цього світу, і совала босими пальцями ніг у землі. Сильний порив вітру міг штовхнути мене вперед або назад. Найменший поштовх під ногами, і я або впаду.

Або полечу.

А що, як стрибнути? Чи комусь буде діло?

Ні. Не до мене. Не до хибної принцеси Квентіса.

Футів на сорок нижче хвилі розбивалися об каміння, і бризки білою піною спадали на сірий камінь. Мені хотілося стрибнути. Хотілося пірнути в цю блакить океану. Хотілося хоч на одну прокляту богами мить скинути з себе кайдани чужих сподівань.

Тільки якщо я стрибну, я спізнюся. А якщо спізнюся, мені влетить по саму зав'язку.

Марго надере мені зад, якщо я пропущу зустріч із турансьими воїнами, яких батько запросив до Квентіса, тож ніякого стрибка. Особливо сьогодні.

Я відступила від краю. Спокуса.

Не те щоб їм потрібна була я для цього фіаско. Мей зачарує наших гостей.

Вона була правильною квентінською принцесою.

Моя зведена сестра все життя готувалася до цієї події. До цього виступу. Рано чи пізно вона стане туранською короле-

вою, а сьогодні мала нагоду познайомитися з майбутніми підданими ще до весілля з їхнім наслідним принцем наприкінці цього року.

Моя присутність? Абсолютно зайва.

Але я щосили намагалася не розлютити мачуху Марго й батька. Я, може, й не була його улюбленою донькою чи коханою принцесою, та в моїй спальні лежала корона. А сьогодні все зводилося до того, щоб показати туранцям, які блискучі наші корони.

Мої плечі опустилися, коли я зробила ще крок від скелі, потім ще один, і підошви занурювалися в траву, поки я йшла до вугільно-сірих туфельок, які скинула раніше. Але перш ніж я встигла взути одну, грюкіт копит привернув мою увагу до дороги.

Шум наростав. Без сумніву, вершник їхав сюди, мабуть, по мене.

— Прокляття, — пробурмотіла я. Невже я спізнилася?

Марго торохтіла й торохтіла за сніданком, а я слухала її вполуха, поки вона перелічувала розклад сьогоднішніх подій перед знайомством із туранцями.

Рейнджери прибули пізно вчора, коли вже стемніло. Ця елітна група воїнів проґавила вечерю та зустрічі. Навмисно? Мабуть.

Я не могла їх звинувачувати. І не могла засуджувати за те, що вони тримаються свого крила замку: чи то відпочиваючи після подорожі через Крізентську переправу, чи то уникаючи помпи королівських церемоній. Та подобалося це мені чи ні, видовище відбудеться. Час для Мей засяяти.

Поки туранці займалися чим там займаються туранські воїни, коли навідуються до чужих королівств, мою сестру наводили лоск.

Мей викупають і пеститимуть. Мей масажуватимуть ароматними оліями й доглядатимуть найкращими тонізувальними засобами для шкіри на всьому континенті. Мей одягне сукню, над якою кравчиня працювала цілий місяць, готуючи її до вечірнього бенкету.

Мей. Усе це було заради Мей.

Я сумнівалася, що чоловіків-гостей обходитиме вишивка чи мереживо, але що я розумію? Мей була їхньою майбутньою королевою, не я. Мій єдиний обов'язок був з'явитися.

Вчасно.

Серед усього переліку вказівок Марго за сніданком лише це стосувалося мене.

Не спізнюйся, Одессо.

Я не завжди спізнювалася. Зазвичай, але не завжди. Половину разів цього ніхто навіть не помічав.

Застрибнувши в одну сіру туфельку, я змахнула спідниці своєї такої самої сукні й нахилилася взути другу. Обидві щільно закривали мої пальці, коли знайомий вершник виїхав на пагорб біля скелі.

Баннер сидів у сідлі пихато, його коротке світло-русяве волосся було зачесане, жодне пасмо не вибивалося. Вираз обличчя нічого не виказував.

Чи це була добра безвиразність? Чи це означало, що мені дісталося, бо мій наречений кинув обов'язки генерала, щоб забрати мене?

Баннер смикнув поводи, зупиняючи свого саврасого жеребця. Плавним порухом він зіскочив із сідла й повів коня до мене рішучою, грізною ходою.

— Принцесо. — Його тон був серйозним, карі очі не відривалися від моїх, але куточок рота смикнула усмішка.

— Я саме збиралася йти. — Я підняла руку. — Присягаюся.

— До того чи після того, як почула, що я їду? — Він здійняв брову. — Ти спізнишся.

Спізнишся. Тобто я не спізнилася. Поки що. *Фух*.

— Я обіцяю бути вчасно, — сказала я. — Тобі не треба було по мене їхати.

— Насправді я виїхав покататися.

— А. — Може, це означало, що ніхто не знав, що я взагалі за межами замкових стін. Я могла прослизнути всередину непоміченою й похапцем перевдягнутися.

Баннер уже був одягнений для зустрічі, в парадному мундирі. Золоті ґудзики на його бірюзовому мундирі блищали, як шпилі замку вдалині. До шкіряного пояса були причеплені його улюблені метальні ножі. Батько мав бути в майже такому ж мундирі, хоч і волів меч. Сукню Мей на вечір розробили з шарів аквамаринового й небесного кольорів. Марго, найпевніше, буде у своєму фірмовому блакитному.

Моя сукня, як і всі мої сукні, буде сірою.

Колись, коли Марго не диктуватиме мені гардероб, а батько не стежитиме за мною за кожною трапезою, я хотіла вдягти червоне. Або зелене. Або чорне. Або жовте.

Будь-який колір, крім сірого.

— Знаєш, ти можеш стежити за містом зі свого вікна, а не гнати аж сюди, — сказав він.

— Але звідси краще видно.

Сонячне світло вловило бурштинові зірочки в очах Баннера, і яскравий колір вирізнявся на тлі коричневих райдужок. Ця бурштинова зірочка позначала всіх, хто народився на квентінській землі.

Його погляд ковзнув за наші спини, до замку, а тоді перейшов на місто, що простягалося вздовж узбережжя біля цієї скелі.

Білі будинки Росло майже світилися в полуденному світлі. Вулиці столиці ряхтіли людьми й возами. Човни тіснилися біля причалів гавані, а спокійні води затоки Росло були блискучого аквамаринового кольору під яскравими променями сонця. Квентінські прапори того ж бірюзового відтінку тріпотіли на вітрі там, де висіли на замкових вежах, найбільші з яких були вишиті королівським гербом: арбалет, обплетений листям і колоссям пшениці.

Батько вважав вид із балкона свого тронного залу неперевершеним, але мені куди більше подобалося моє місто з цього місця.

Той замок був моїм домом, а ця скеля була моїм прихистком. Тут було єдине місце, де повітря не густішало від осуду й де на кожному розі не стояли вартові, готові донести про мої помилки Марго.

З цієї висоти я чула запах солі, що доносився з води. Аромати їжі та спецій несло вітром із ринків на площі. У тихі дні, як сьогодні, до мене долинав гомін із доків і галас вулиць. А коли мала час, я брала із собою щоденник, щоб змальовувати різні краєвиди.

Погляд Баннера зупинився на трьох дерев'яних кораблях біля причалу в затоці, чиї лісово-зелені вітрила трохи відрізнялися від бірюзових акцентів на квентінських судах.

— Ти їх уже бачив? — спитала я. — Туранців?

— Ще ні. Але щойно зустрічався з твоїм батьком. — Його щелепа напнулася. — Він повідомив мені, що з рейнджерами подорожував Вартовий.

— Вартовий. — Моя щелепа відвисла, а шлунок скрутило. — Той *самий* Вартовий. Він тут? У Росло?

— Схоже, що так, — різко сказав Баннер.

О, пекло. Погані справи. Саме через це мій наречений і виїхав покататися.

Ми, може, й не були закохані, ми, може, навіть не вважалися друзями, та я дещо дізналася про Баннера за час нашого заручення. Він був непохитно відданий батькові. Він любив статус, що йшов із його званням і заручинами з принцесою. А Вартового він ненавидів.

— Мені шкода. — Я потягнулася до нього, але він відмахнувся, провівши рукою по волоссю. — Ти підеш на зустріч?

— Я генерал легіону твого батька. Як гадаєш?

Невже йому так важко просто сказати «так»?

Може, коли ми одружимося, він перестане ставитися до мене як до дитини. Хоч зважаючи на п'ятнадцятирічну різницю у віці, я не затамовувала подиху.

Баннер потер рукою щелепу, гладку й напнуту в сердиту лінію.

— Молися Карін, щоб я зміг зберегти самовладання.

Я б молилася, щоб Богиня миру була з усіма нами сьогодні.

— Я помщуся, — сказав він, більше до себе, ніж до мене, і холодний, зібраний чоловік, який мав стати моїм чоловіком, зник. Його тіло почало тремтіти від люті. Руки стискалися й розтискалися, ніби йому кортіло вихопити ніж. — Клянуся.

— Баннере, — застерегла я. — Якщо Вартовий приплив із туранцями, він тут за запрошенням батька. Зараз не час. Ти не можеш піти за ним, поки...

— Думаєш, я цього не знаю?

Я здригнулася, коли він крикнув мені в обличчя. Це не вперше чоловік спрямовував на мене свій гнів. І не востаннє. А я навчилася, що легше здатися, ніж боротися.

— Пробач.

— Я прекрасно розумію, що мені лишається тільки стояти осторонь і вітати цих *гостей* у нашому королівстві. Що я маю бути в тронному залі твого батька й зустрітися з тим покидьком, який зруйнував мою родину. Я заслуговую на голову цього виродка на блюді, а не можу зробити нічого. Нічого. Я прекрасно знаю, який, на хрін, зараз час, Одессо.

Я мовчала, поки він випльовував моє ім'я.

— Ти спізнишся, — гаркнув він.

— Гаразд. — Я кивнула, опустивши погляд на його начищені чоботи.

Баннер видихнув, беручи себе в руки. Тоді підчепив пальцем моє підборіддя й підняв моє обличчя вгору, поки наші погляди не зустрілися. Гнів у його очах поволі згасав.

— Пробач. Я розлючений.

— Це зрозуміло.

— Хочеш, я відвезу тебе назад? Можу пропустити решту прогулянки.

— Ні. — Я м'яко всміхнулася йому. — Їдь. Я піду пішки.

Якби я була в чоботях Баннера, мені, мабуть, теж треба було б провітрити голову.

Чому батько змушував його йти на цю зустріч сьогодні? Батько знав, що Вартовий убив брата Баннера. Що вони билися за жінку в Турі, і бій закінчився смертю. Коли звістка про вбивство брата дійшла до Квентіса, вона непоправно зламала матір Баннера, аж та минулого року наклала на себе руки.

Мабуть, батько міг бути таким самим черствим до свого улюбленого генерала, як і до старшої доньки.

— Побачимося пізніше, — сказав він. — Не спізнюйся, принцесо.

Баннер провів кісточкою пальця по моїй щоці, тоді повернувся до коня, скочив у сідло й зник, жодного разу не озирнув-

шись, серед розлогих пагорбів і хвилястих полів, що оточували Росло.

Я дочекалася, поки він зникне з очей, а тоді зітхнула й рушила втоптаною стежкою, що вела до заднього входу в замок. Звідти я могла проскочити крізь бічні двері й піднятися сходами до своїх покоїв на четвертому поверсі.

До моїх сірих покоїв.

Покої Мей були блідо-блакитні, для цнотливої нареченої, яка незабаром вийде заміж за принца. Яка виконає свою роль згідно з торговельним договором Каландри, що тримав п'ять королівств у мирі.

Вона була Горобцем.

Але Мей була зовсім не солодкою, ніжною пташкою. Вона точно не буде цнотливою в першу шлюбну ніч. Кумедно, що вартові ніколи не доповідали про її приходи й відходи, не тоді, коли вона спала з їхнім капітаном.

Я глянула через плече на край скелі й відкритий океан за ним.

Що там, далеко? Мей це з'ясує. Після весілля вона відпливе до Тури.

— Везуча малеча.

Ніколи в житті я не заздрила Мей. Вона була улюбленою донькою батька. Коли настав час обрати Горобця, не дивно, що він вибрав Мей. І вона була гордістю й радістю Марго. У неї була мати, а в мене привид. Усе одно я ніколи їй не заздрила, жодного разу.

Аж до цього моменту.

Бо скоро вона поїде й відкриє світ за брамами Росло й берегами Квентіса.

Мені бракуватиме зведеної сестри. З того дня, як Марго поклала її мені на руки, коли мені було п'ять, Мей була моєю.

Вона сперечалася зі мною в усьому. Безперестанку докучала. Вона не була ні доброю, ні вдячною. Вона була величезним болем у дупі, але вона була моєю сестрою.

Мені бракуватиме її.

І я не могла дочекатися, коли вона поїде.

Може, коли її тінь зникне, я матиму трохи свободи. А може, й ні. Може, єдині хвилини спокою, які я знайду до кінця життя, будуть на цій скелі.

Бриз підняв моє неслухняне волосся й заніс пасмо мені до рота. Я виплюнула його, але гіркий присмак коричневої фарби, якою Марго фарбувала мене щотижня, вже розлився по язику. Дикі кучері ніколи не трималися в косі, хоч як тягли й смикали їх мої камеристки. Єдиний раз, коли вони слухалися, був тоді, коли вони були мокрі.

Океан кликав. Я зупинилася й обернулася.

А що, як стрибнути? Чи хтось помітить?

Ні. Не цю принцесу. Усмішка потягла куточок моїх вуст.

Я кинулася до скелі. Моя невиразна сіра сукня майоріла за мною, коли я бігла, швидше й швидше, руки працювали, ноги штовхали. Я не думала. Я не вагалася. Мить тому мої ноги були прикуті до землі.

Наступної я літала.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/shield-of-sparrows/